

Péntek Imre

gyönyörök (kert)helyisége

(sz.-i emlény)

az ismerős kerthelyiségben sramli se szól megcsi
lannak a kánikulában a gyöngyöző fröccsös pohar
akkk --- ez itt a gyönyörök kertje sikkesen be
suttyansz j. bácsi gyorstalpalással „végez” (ki)
aszf/talt táncolat fütyülnek nádi ringyók és íz(es)
adó hom(l)okán tükröződik a nyári (l)ég üres tér
delnő (h)intetet csókot dob (villámrekord) idő
ben elkap om (padme hum) georg bajuszt pödrő
vel üti agyon a legyet (minek legyeskedsz itt
fölöslegesen?) öreg hal úszik a fröccsakváriumba
farkával (be)csap nagy lendkerékkel (1. Hely)
a rajtkőre g.ő.z. elem elhúzzák a nótádat ha tet
szik ha nem csak a (vég)beledet hús hatod mel
egebb tájakra (ez lenne a búcsú?) az eszmélet
lenség kezdete kezdetleges kölcsön mint(h)a
hallalík halla tán hahotáznak ha mi ez velszi la
koma torkon vágott fal at tompora szép kerek er
nő fröccsöntők előre Muszka Imre vár Muszklí
Misával ernő próba izompacsirták duelluma
dumát lehet (velük) rekeszteni a rekettyésben
a vesztegetésben nincsen párjuk páratlan nyer
egben nyerő futam sípszó lam lám éhen
kórus próba baba mosolyog (rád?) na drá
gám fizess hozzák a hozományt (blokkol
nak) ennek a mű szagnak vége végtelen
ült sajt tálon a válás válltáskádban váll
fa szokatlan költözés de előbb még a vil
lanyderót a pironkodó villanyfecskek
köz (ött) ellenség (nincs ellenmérleg)
a súly lesújt keszt (kendőd lebeg) hely felé
szökik a nyár és fröccsös poharak jajon
gan achh --- a sramlitlan kert helységben
(két szólamban) vezényel(i) e. p. e. georg
út (on) áll(va) út állat át

Segesvári töredék

Ulánus volt vagy kozák?
Lován lihegve tör feléd...
A dárda melled veri át,
forogni kezd a nyári ég...

Hogy várt az a kukoricás,
ahova mégsem értél...
Hogy eltakarjon zöld palást,
s óvjon országos féltés.

Menekülő lábnyomod
megtelik szökkenéssel,
vér hímes a patyolat ing,
sebe: eleven ékszer.

Fehér papír kereng a réten,
rajta utolsó verseid –
Hol vagy Magyarok Istene,
angyalod mért nem küldetik?

Késik bolyongó Júliád,
holtak közt kutatva téged,
s örökre rátapad a vád...
Gyászfátylán könnyüi égnek.

Mintha innen is szökni tudnál,
a bozótos pusztulásból –
hiába a rád tiport föld,
mélyéből idelátszol...

A sárga agyaggal érvelők,
a nálad ezerszer holtabb,
teli pofájú koponyák
morogják: innen nincs tovább,
maradj csak ott, ahol vagy!

1971-73